

Csárda túra (Szlovákia) 2007. április 29.

A túrát a Szabadság Vándorai Túrakerékpár Egyesület szervezte, immáron ötödik alkalommal. Három verziója volt, a Classic40, az MTB55, és a Road85 (volt még MTB junior és csapat kategória is).

Reggel ötkor ébresztő, fél hat autó, háromnegyedkor indulás, hatkor tali Laciékkel. Sajnos másfél perces késünk egy töketlenkedő Volvo miatt, egy zöldhullámunkat elszúrta. Így Laci már kint állt az út szélén. Repülő rajt, már mentünk is.

Nem rohantunk, úgyhogy 120 körüli tempóban mentünk az autópályán, bár az egyik emelkedőn minden padlógáz kevés volt... Útközben megálltunk egy pihenőnél egy vízügyi szünetre, de csak annyira. Fél hétre értünk Komáromba, helyismeret híjján a vasútállomás mögötti utcában parkoltunk le, de most már azt mondanám, hogy a hídra vezető úton lévő Tesco parkolójába érdemes letenni az autót, kamerával megfigyelt, biztonságos.

A felüljárón át jutottunk a vasútállomásra, ahol éppen begördült a szerelvény, amely a többieket hozta. Átküzdötték magukat a peronokon és már indultunk is. A vasútállomás előtti úton eljutottunk a hídhöz, melyen átgurulva máris Szlovákiában voltunk. Az úti okmányok ellenőrzése után máris mentünk a rajtközpontba. Tavaly nagyon nehezen találták meg a többiek, úgyhogy a rendezők gondoltak ránk (is) és az útmenti villanyoszlopokra minden elágazásnál ki volt ragasztva, hogy merre kell menni. Mónival még vettünk ki pénzt az OTP fiókban, majd mentünk mi is.

A lakótelep árnyékában egy óvodában volt a rajt/cél terület. Mire odaértünk, már a többiek töltötték a nevezési lapot. Nekünk jutott az utolsó MTB jelentkezési lap, úgy tűnik, sikerült meglepni a szervezőket. (Az emléklap pedig elfogyott.)

Kitöltöttük és indultunk is. A főútra kiérve balra fordultunk, majd a Vág folyó feletti hídról legurulva jobbra, kelet felé. A gáton vezetett utunk, amelyen autónyom is volt, benne sóderes homok, mellette buckás fűcsomók volt a kínálat, mindenki ment,

amelyik jobban tetszett neki. A gátat keresztező utaknál kerékpáros átkelők voltak, kicsit mozogtak néha, némelyik magas volt cseppet, de végülis ki lehetett bírni.

Hamarosan meg is értünk Leányvárhoz a római kori tábor romjaihoz. Ez volt az első EP. Itt valami furcsa módon kaptunk pár csepp esőt a nyakunkba, de ennyi, el is állt. Mentünk tovább, a gátat elhagyva átmentünk az útra, ahol nagyobb tempóban haladtunk tovább. Hamarosan el is értük a második EP-t, Pat (Patince) faluban egy kocsmát. Itt alkalom nyílt, némi frissítés jogcímen igazi szlovák sört elfogyasztani, akinek szüksége volt rá. Tovább az aszfalton, majd egy bekötőútra fordultunk, ahol eljutottunk Patince-Kupele Wellness-övezetébe, ami leginkább egy kicsit feljavított szocreál vállalati üdülőre hajazott.

Kicsit kóvályogtunk ott a környéken, majd egy utat keresztezve egy finom homokos részen nyeltük a port. Sejtettük, hogy a közelben már a 3. EP, a homokbánya, egy bányató partján. Itt adtak valami nápolyit is, nekem már nem jutott.

Itt egy kicsit szétszakadoztunk, eluralkodott az elején a mehetnék, pedig mentünk. Szántóföldek határán jutottunk el egy ligethez, majd onnan egy aszfaltútra, amire ráfordulva a hátam mögött

érkező Kaszi hátsó kereke két másodperc alatt leeresztett. Megállítottuk a bojt, aztán nekiálltak szerelni Vera Jedivel. Hamar kiderült, hogy két tartalékfelső van nála, egy országúti meg egy MTB.

Az ő kereke meg 29-es. Maradt a foltozás. Mikor már majdnem készen voltak, otthagytam őket, hogy a kb. egy kilométerrel előrébb álló csapatnak beszámoljak a fejleményekről. Így is lett, azonban csak nem akartak jönni. Kiderült, hogy amikor összerakták, a külsőn lévő lyukon keresztül kifújta a levegőt a gumi, az út porát

fújva, ezért újra szétszedték, hogy az a levegő csak a két gumi közötti levegő volt, így nem volt újabb defekt. Hamarosan elértünk megint egy aszfaltutat, és elértük Srobarová nevű falut, melynek végében egy csúnyán kinéző domb volt, amelyre felmászva kicsit ereszkedtünk és befordultunk balra egy földútra, amely igen szép dombra ment fel. Itt jócskán lemaradtunk, Mónival zártuk a sort és eljutottunk a magasleshez, a negyedik EP-hez.

Itt készítettünk csoportképet, amelyen a nagyobb tempót áhító Zaki&Co csak távoli pöttyként szerepel, aztán elindultunk utánuk. Kaszi befordult a szántófield sarkán, majd reccsent egy nagyot a hátsó tengelye. Hamar megszakértettük és megállapítottuk, hogy Kaszi túrájának legalábbis vége.

Leszereltük a láncot és utolértük a többieket. Itt próbáltunk mindenféle verziókat kitalálni, de alapvetően mentünk tovább. Itt volt egy elég zizi susnyás, majd egy kiadós lejtő, ahol Kaszi mindenkit megelőzött, pedig Zakiék már szerelték neki a vontatókötelet. Így egy darabig még küzdött, majd vontatmány lett belőle. A nagy

lendülettel érkező trió a dombtetőn ért minket utol, ahol egy újabb defekt miatt álltunk meg. Veronika első kereke kapott defektet, ennek a szerelése minimális időt vett igénybe, Peti és VeraJedi profin összedolgozott. Közben robogott el a vonat, Kaszi a lábával próbált kompenzálni.

Mi is a nyomukban voltunk, hamarosan beértünk Svaty Peter (Szent Péter) faluba, ahol egy kisboltban volt a pecsételés, 5. EP. Innen azonnal indultunk tovább, gurultunk lefelé a faluban. Megmondom őszintén egész utunkon nem túl sok helybélivel találkoztunk, de ebben a faluban legalább 8-10 emberrel találkoztunk, szinte valamennyi csúnyán felpuffadt arcú idült alkoholistáknak tűntek, kicsit sajátos volt.

Innen kicsit mentünk az aszfalton, majd bevetettük magunkat a földútra, ami porzott rendesen. Volt itt két bűdös tócsa is, Szabinka, Árpi és dingo is átment rajta... Hamarosan elértünk az elhagyott házhoz, amely a hatodik EP volt, mintha egy lőtér, vagy valamilyen elhagyott katonai objektum lett volna, de tényleg elhagyott volt.

Innen a betonlapokon vezetett tova az út, ez nem túl nagy poén, mert a lapok mérete nagyon rossz ritmus ad (kicsit hosszabb, mint a bicikli) és elég fárasztó. Innen már nem volt messze a hetedik EP, a híd.

Itt kaptunk vizet, banánt, müzlit. Kellett is már. Innen egy csatorna partján vezetett az út, László János magára kötözve Kaszit elporzott, Zakiék pihentek egy keveset. Itt már eléggé elcsigázottan mentünk, a többieknél viszont leszakadt a redőny, próbálták üldözőbe venni a szintidőt. Végül az út felment egy aszfaltútra, ahol megéreztek a feltámadó északi szelet és 30-35 körüli sebességgel robogtunk, ami révén újra felbukkant a remény a horizonton. Egy helyen nem értettük a jelölést, az előttünk robogó nomad is tanácstalanul állt a kereszteződésben, hogy merre, de egyszercsak hatalmas robajjal eldübörgött mellettünk a tandem, Zaki felemelt kézzel mutatta, hogy "Előre!". Utánaeredtünk, hamarosan elértük a felüljárót, majd begurultunk a városba és már ott is voltunk a célban.

Szintidőn belül. Éljen.

Leadtuk a papírokat, beálltunk az árnyékba. Veronika menedzselte az emléklapok átvételét és kiosztását, sajnos nekünk már nem jutott. Mindegy.

A társaság fele elment enni, mi megvártuk az eredményhirdetést, majd a tombolát. A tombolán Móni nyert egy fél kiló mogyorót, Laci és Veronika egy-egy fejkendő. Dingo nem nyert egy pár külsőt (nem adta oda a papírját), a legtöbb külsőt és egyéb értékes nyereményt az országúti csapatok nyerték, néha a saját maguk által felajánlott nyereményeket. Nem baj.

Kaszi eljött értünk Nomad bringájával, és elvitt minket az étterembe, amely a strand mellett volt.

Egyszerű hely volt, de állítólag elfogadható a kaja és olcsó is. Mire odaértünk, a többiek felkeltek és megindultak a vonathoz, amit el akartak éni. Így aztán hamar magunk maradtunk öten.

Kola helyett a helyi piacvezető koffeintartalmú italt, a Kofolát kaptuk, amit leginkább úgy tudnám jellemezni, mint egy alkoholmentes Unicumot. Végülis elmegy. Sztrapacska-t ettünk (amit egyébként ezen a vidéken (is) juhtúrós galuskának hívnak és elfogyasztása során is érezhető a különbség. Volt, aki mást evett, azokra annyira nem emlékszem, nem tipikus szlovák ételek voltak. Igazából éhesek voltunk, olcsón ettünk egy jót. Ennyi.

Ebéd után áttekertünk Magyarországra, Móni bicaját beprésettük a csomagtartóba (befért!), majd Kaszival elindultunk hazafelé. Útközben még megálltunk egyszer, aztán hazavittük Kaszit. Utána még elugrottunk a közeli mosóba, lemostuk a bringákról a port és mentünk haza. Hazaérve láttam, hogy megszáradtak a bringák a tetőn.

Csárda-túra jövőre is? Nem tudom. Annyira nem lopta be magát a szívembe a szinte teljesen sík terep, a homok és por, a betontáblák. Lehet, hogy a hangulat és a társaság kedvéért érdemes elmenni újra, a túra lájtos tempóban gond nélkül teljesíthető.

Linkek:

Kofola: <http://en.wikipedia.org/wiki/Kofola>

A szervezők honlapja (kicsit outdated): <http://vandongok.webpark.sk/index.html>

Térkép GabeR GPS-trackje alapján:

http://www.flickr.com/photo_zoom.gne?id=478368490&size=m

Kaszi képei: <http://picasaweb.google.com/kasztner/CsRdaTRa2007>

Árpi képei: <http://www.flickr.com/photos/laszloarpi/sets/72157600156947535/>

AZso képei: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157600159316683/>

Adatok:

Tm: 3:47:05

Dst: 59,84 km

Av: 15,8 km/h

Mx: 40,4 km/h

Odo: 2047,4